

Vai mani vecāki ?

patiešām ir mani vecāki

Daži bērni iedomājas, ka viņu vecāki dzemdību namā varbūt kļūdījās un paņēma uz mājām nepareizo bērnu. Ne jau tādēļ, ka Bonaventūrs* ne pārāk līdzinās tētim un ne vienmēr saprotas ar mammu, viņš iztēlojas, ka varētu būt ģēnija un fejas dēls! Pat ja vecāki nav ideāli, viņš tos neparko nemainītu pret citiem!

BĒRNS NAV SAVU VECĀKU KOPIJA!

Vaļširdīgi sakot, Bonaventūrs nedaudz pārspilē. Patiesībā viņa acis ir līdzīgas kā tētim, vaigos bedrītes kā vecvecmāmiņai!

Dažreiz līdzība ar kādu no senčiem var iesniegties tālu pagātnē. Tomēr, pat ja bērns izskatās pēc tēta vai mammas, viņš nav viņu kopija! Bērns ir vienreizīgs un neatkārtojams indivīds, ar sev vien tipiskiem vaibstiem, raksturu, tieksmēm.

UN JA NU MANI VECĀKI BIJA LABĀKI?...

Bonaventūrs iztēlojas, ka viņa vecāki ir ļoti neparasti. Piemēram, šodien viņš sapņo, ka ir slavena rakstnieka un feju karalienes dēls, bet rīt būs kovboja un astronautes atvase! Patiesībā

nevienam bērnam vecāki nav ideāli. Vēl vairāk – nevienam vecākam bērns nav priekšzīmīgs... Taču, ja tu pajautāsi Bonaventūra māmiņai un tētim, vai viņi vēlējas tieši tādu dēlu, abi atbildēs: "Nu, varbūt ne gluži tādu... bet mēs mīlam tieši Bonaventūru!"

TIEŠĀM – IR LABĀK NEKĀ SAPNĪ!

Mēs neizvēlamies ne savus vecākus, ne savus bērnus; tos mums dāvā dzīve. Un tā noteikti ir labi! Vai tev patīktu izvēlēties vecākus no kataloga? Tas būtu grūti... un ne tik interesanti, un tādā gadījumā ieguvējs tu noteikti nebūtu. Jo tu taču skaidri zini, ka vislabākie vecāki pasaulē ir tie, kurus tu neesi izvēlējis, ar visiem viņu trūkumiem (niecīgiem) un īpašībām (izcilām)!

* Latvijā šā vārda īpašnieks savu vārdadienu svin 31. janvārī. Rīgā, Brīvības gatvē 440, ir arī Bonaventura (Beneventura, Baložu) muiža – savu vārdu tai devis muižas īpašnieks Bonaventurs Millers. Viņš tur saimniekojis no 1625. gada. *Te un turpmāk – red. piez.*

VISSKAISTĀKAIS – SAGLABĀT MĪLESTĪBU

Bonaventūra vecāki Koleta un Žans Batists ir precējušies jau divdesmit gadus. Kādu dienu Koleta smaidot teica dēlam: “Visskaistākais nav iemīlēties, bet saglabāt mīlestību.”

“Tas ir arī visgrūtāk,” piebilda Žans Batists, un abi sasmaidījās. Bonaventūrs kļuva ziņkārīgs un lūdza vecākiem paskaidrot, kā iespējams palikt mīlošiem. Lūk, ko viņi atbildēja.

“Jābūt iecietīgam pret mīļoto.”

“Tas cilvēks jāuzklausa un jāciena.”

“Jāpiedod viņa trūkumi un jāatceras, ka arī pašam tādi ir..”

“Jāpieņem, ka mīļotajam var būt arī savi noslēpumi!”

“Pat ja dzīvo kopā ilgu laiku, svarīgi otram teikt labus vārdus.”

“Vai tas tiešām darbojas?” Bonaventūrs brīnījās.

“Pierādījums esmu es,” iesaucās tētis, “jo es mīlu tavu mammu - pat vēl stiprāk nekā pirms divdesmit gadiem!”

VĀRDU KRĀJUMS

Mīlestībai ir dažādas pakāpes. Viscēlākajām jūtām vērts saglabāt vislabākos vārdus. Nesaka: “Es dievinu nūdeles” – vai: “Es mīlu savu suni.” Mīļotais cilvēks stāv pāri nūdelēm, sunim un visam citam! Mīlestība ir laime, ja ir **ABPUSĒJA** jeb **MUTUĀLA**; var arī sacīt – dalīta vai savstarpēja. Iemīlēties iespējams no **PIRMĀ ACU UZMETIENA**. Mīlestība ir kā **ZIBENS NO SKAIDRĀM DEBESĪM** – tā saka, ja kāds neprātīgi iemīlas vienā acumirkli!

VĒSTURE

ROMEO UN DŽULJETA

Itālijas pilsētā Veronā kādā greznā namā notiek masķu balle. Burvīgo Džuljetu uz deju aicina jauns vīrietis. No pirmā skatiena abi jaunieši bezprātīgi iemīlas viens otrā. Kāds gan ir Džuljetas izmisums, kad viņa saprot, kas ir viņas kavalieris maskā! Tas ir Monteki dēls Romeo! Šī ģimene ir meitenes vecāku Kapuleti nāvīgākie ienaidnieki!

Tomēr Romeo un Džuljeta mīl viens otru tik ļoti, ka nolemj slepus apprecēties. Diemžēl viņu laime ir īslaicīga – jaunieši mirst, jo mīlestība kļuvusi par abu nesamierināmo dzimtu naida upuri...

Pārāk nebēdājies – skaistais un skumjais stāsts par Romeo un Džuljetu, vienu no pasaules slavenākajiem mīlas pāriem, ir tikai luga, ko 16. gadsimtā uzrakstījis angļu dramaturgs Viljams Šekspīrs! Patiesībā mīlas stāsti reti ir tik traģiski!

Vai pieaugot ?

mēs paliekam tie paši ?

Arī tu tāpat kā Žilija droši vien sapņo par to, ko darīsi, kad izaugsi. Princeses kāzas tagad gan nelīdzinās tām, kādas viņa bija iedomājusies. Žilijas mamma vairs netic pasakām, tomēr atceras sevi – to mazo meiteni, kura par tādām sapņoja.

DIENU PĒC DIENAS – VIENS UN TAS PATS... TOMĒR CITĀDS!

Aplūko savu augumu! Katru dienu tu mazliet pieņemies svarā un izaudz nedaudz garāks. Šīs izmaiņas uzreiz nav ar aci saskatāmas. No rīta pamostoties, viss liekas tieši tāpat kā vakar, kā pagājušajā nedēļā, kā pirms mēneša... bet, pētot senas fotogrāfijas, jābrīnās – vai, kā tu esi izaudzis!

REVOLŪCIJA MIERĪGĀ CEĻĀ

Arī tavā galvā risinās līdzīgi procesi. Tu nemainies katru dienu, tomēr pamazām nobriesti. Tu saproti, ko mīli un ko vēlies. Tu vēlies sapratni, gribi,

lai tev nevis pavēlētu, bet prasītu tavu viedokli. Tu arvien vairāk jūties atbildīgs par sevi. Īsi sakot, tu vairs neesi bēbis! Un pēc dažiem gadiem tu būsi vēl vairāk izmainījies.

BEZDIBENIS VAI ILGS CEĻŠ?

Dažreiz tev šķiet, ka starp pieaugušajiem un tevi ir gluži vai bezdibenis. Viņi netic ne Ziemassvētku vecītim, ne burvjiem. Tomēr viņi tāpat kā Žilijas mamma atceras savus bērnības sapņus, kas palīdzēja augt... pat ja tagad par tiem jāpasmaida. Nē, starp tevi un pieaugušajiem nav bezdibenis, bet gan ilgi ejams ceļš – daudzu gadu garumā, ar visiem atklājumiem, ko dzīve tev sagādā.

KAD ĪSTI MĒS KĻŪSTAM PIEAUGUŠI?

Vai tas notiek septiņu gadu vecumā, kas ir prāta attīstības laiks? Bet varbūt astoņpadsmit gados, kad kļūstam pilngadīgi? Bet ja nu tikai pašā vecumā, kad vairs nestiepjamiem garāki?!

Brīdi, kad cilvēks pēkšņi ir kļuvis spēcīgs, saprātīgs un pieaudzis, nav iespējams konstatēt. Attīstība notiek nepārtraukti, mēreni vai ievērojami. Kad bērnam izdodas sasiet karpju auklas, vecāki saka: "Nu re, tu jau esi liels!" Kad tu iemācies lasīt un rakstīt, tu jau esi liels. Tas, ko apgūsti skolā, rotaļas ar draugiem, grāmata, ko lasi, – tas viss mazpamazām, pašam to neapzinoties, dara tevi lielāku... un tu nevari pārtraukt izmaiņas, kas notiek galvā. Arī tavi vecāki joprojām turpina pieaugt!

VĀRDU KRĀJUMS

Pārejas vecums no bērnības uz jaunību saucas **PUSAUDŽU VECUMS** (aptuveni no 11 līdz 15 gadiem). Tas ir svarīgs dzīves posms, kad būtiski pārveidojas ķermenis, arī galvā notiek lielas izmaiņas. **PIEAUGUŠAIS** ir cilvēks, kurš sasniedzis fizisko un garīgo briedumu. **PILNGADĪBA** Latvijā iestājas 18 gadu vecumā, kad jaunieši kļūst juridiski atbildīgi par savu rīcību. Pirms tam ir būtiski vecuma sliekšņi, piemēram, 14 un 16 gadu, kas sniedz gan vairāk brīvības un tiesību, gan atbildības. Pieaugušie **NENOLIEDZ** savu bērnību, neatsakās no tās. Reizēm viņus pat pārņem **NOSTALĢIJA** – viņi ilgojas pēc pagājušā. Tomēr nevajag vēlēties **ATGRIEZTIES BĒRNĪBĀ!** Cilvēkam jau ir galva uz pleciem – tā saka, kad viņš spēj pareizi domāt un spriest.

VĒSTURE

PĪTERS PENS – ZĒNS, KURŠ NEGRIBĒJA KĻŪT PIEAUDZIS

Dārlingu ģimenes kopīgajā istabā māmiņa vakaros saviem bērniem – Vendijai un abiem dēliem – stāsta brīnišķīgas pasakas. Jau pasen tās slepus klausās vēl kāds. Tas ir Pīters Pens – dīvains zēns no Nekurnekadzemes. Kādu vakaru Vendijas tēvs paziņo, ka meita jau ir pārāk liela, lai dzīvotu vienā istabā ar mazajiem brāļiem. Pasaku vakaru burvībai ir beigas, un zēniem jāiet gulēt vieniem pašiem! Pīters

Pens iestājas pret šo valdonīgo lēmumu. Viņš pieaugušos uzskata par rūgumpodiem un neparko nevēlas kļūt pieaudzis. Pīters Pens aicina Vendiju, kura zina daudz pasaku, kopā ar brāļiem uz fantāzijas salu un lūdz meiteni kļūt par māmiņu visiem pazaudētajiem puikām, stāstīt viņiem tik mīļās pasakas. Bērni piedzīvo aizraujošus notikumus, brīnumu brīnumus, tomēr tad sailgojas pēc savas ģimenes... Un Vendija ar brāļiem atgriežas mājās. Viņi samierinās, ka reiz kļūs pieauguši...